

Forfatning

§ 1 – Skriften

Kristkirken Ålgård er en selvstendig menighet som bekjenner Jesus Kristus som Frelser og Herre, og tror og forkynner at hele Bibelen er Guds ord. Den slutter seg til den reformatoriske formulering:

Vi tror, lærer og bekjenner at den eneste regel og rettesnor som all lære og alle lærere skal prøves og dømmes etter, er de profetiske og apostoliske skrifter i Det gamle og Det nye testamente (Konkordieformelen, epitome).

Vi tror på Skriftens inspirasjon, tilstrekkelighet og klarhet i alle spørsmål som angår tro, lære og liv, og at ”hele Guds råd” (Apg 20,27) skal forkynnes med det mål for øye at det skal bli en del av menighetens tro og praksis. På samme tid holder vi fast ved at Skriften har et sentrum - ”Jesus Kristus, og Ham korsfestet” (1 Kor 2,2) og at ”av nåde er dere frelst, ved tro” (Ef 2,8), og at hele Skriften må forstås i lys av dette sentrum.

§ 2 - De oldkirkelige symboler og den lutherske bekjennelse

Kristkirken holder fast ved de oldkirkelige symboler - Den apostoliske og Den nikenske bekjennelse - som sanne uttrykk for den bibelske lære om den treenige Gud og om Guds Sønn, vår Herre Jesus Kristus.

Kristkirken slutter seg i hovedsak til den lutherske bekjennelse slik den er uttrykt i Luthers lille katekisme

På samme tid slutter vi oss til reformatorenes formulering om slike skrifter:

De andre symboler og skrifter er ikke, slik som Den hellige Skrift, dommere, men bare vitnesbyrd om og forklaring på troen; om hvordan Den hellige Skrift i omstridte spørsmål er blitt forstått og utlagt til enhver tid i Guds kirke av dem som levde den gang, og om hvordan den lære som strider mot den, er blitt forkastet og fordømt (Konkordieformelen, epitome).

§ 3 - Økumenisk profil

Kristkirken anser seg som ett av mange lokale uttrykk for den ene, hellige, alminnelige kirke. Vi tror vi er ett med alle ”som har fått Den Hellige Ånd likesom vi” (Apg 10,47), at ”Åndens enhet i fredens sambånd” (Ef 4,3) konstituerer den grunnleggende enhet mellom alle troende, og at ”enhet i tro på Guds Sønn og kjennskap til Ham” (Ef 4,13) er målet for enheten.

Vi føler oss forpliktet av det nye bud, ”Dere skal elske hverandre” (Joh 13,34), i vårt forhold til alle troende. Vi tror at vår økumeniske forpliktelse er verdensvid, men at den først og fremst testes lokalt.

§ 4 – Funksjon

Kristkirken ser tilbedelse og lovprisning av Den Treenige Gud som menighetens fremste glede og kall. Den er forløst for å være ”til pris for Guds herlighet” (Ef 1,14). Vi ser det også som vårt kall å velsigne Israel: ”Jeg vil velsigne dem som velsigner deg” (1.Mos 12,3)

Vårt kall er videre oppbyggelse - menighetens indre vekst i tro, håp og kjærlighet - ”deres virksomhet i troen, deres arbeid i kjærligheten og deres utholdenhet i håpet til vår Herre Jesus Kristus, for vår Guds og Fars ansikt” (1 Tess 1,3) - og misjon - å proklamere evangeliet ved ord og gjerning for mennesker som ikke har et personlig forhold til Jesus Kristus, med det mål for øye at de gjøres til Jesu disipler og inkluderes i menighetens fellesskap. Vi tror at en sunn menighet også skal reproducere seg selv ved å plante dattermenigheter, og ved å sende ut evangelister og misjonærer.

§ 5 - Det allmenne prestedømme

Kristkirken bekjenner at der er én yppersteprest og at alle troende er prester for Gud. Vi hevder at det allmenne prestedømmet betyr at hver enkelt troende har fri adgang til Faderens trone ved Jesus Kristus. ”For der er én Gud, og én mellommann mellom Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus” (1 Tim 2,5).

Videre hevder vi at alle kristne har den rett og det privilegium å vitne om og ”forkynne Hans storhet, Han som kalte dere fra mørket til sitt underfulle lys” (1 Pet 2,9).

Alle troende i fellesskap i steds-menigheten har rett og plikt til å prøve all lære og forkynnelse på Skriften.

Vi hevder at alle troende er kalt og utrustet til tjeneste og forvaltning av Guds nåde. ”Ettersom enhver har fått en nådegave, så tjen hverandre med den som gode husholdere over Guds mangfoldige nåde” (1 Pet 4,10). Menighetens ”vekst som legeme til sin oppbyggelse i kjærlighet” skjer når alle tjener ”alt etter den virksomhet som er tilmålt hver enkelt del” (Ef 4,16).

Målet for den enkelte troende er at ”Guds menneske kan være fullkomment, satt i stand til all god gjerning” (2 Tim 3,17).

§ 6 – Ledelse

Kristkirken hevder at Gud har valgt ut mennesker og kalt dem til spesielle tjenester med Ordet i hver enkelt menighet og i kirken som helhet. ”Han er det som gav noen til apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere” (Ef 4,11). Disse skal på en spesiell måte ”holde ved i bønnens og Ordets tjeneste” (Apg 6,4).

Vi tror at det er viktig at hver stedsmenighet anerkjenner og innsetter de menn Herren har kalt og utrustet til hyrder og lærere.. ”De valgte eldste for dem i hver menighet” (Apg 14,23).

Vi tror at aposteltjenesten primært er en tjeneste som omfatter flere menigheter, og at profettjeneste og evangelisttjeneste noen ganger kan være knyttet til en bestemt stedsmenighet, andre ganger omfatte flere menigheter.

Stedsmenighetens eldsteråd er dens åndelige lederskap. Det utøver sitt lederskap ved å være ”forbilder for hjorden” (1 Pet 5,3) og ved å sørge for at menigheten næres og styrkes ved forkynnelsen av Guds Ord og ved sakramentene. Eldsterådets medlemmer må kunne identifisere seg med og er forpliktet på menighetens grunnsyn slik det er uttrykt i denne forfatningen. Alle i eldsterådet må kunne anerkjenne både et barnedåpsyn og et troendes dåpsyn som fullverdig dåp. Som eldsterådsmedlem kan man ikke aktivt delta i en gjendåpshandling.

Hensikten med Ordets tjenester er ”at de hellige kunne bli gjort i stand til tjenestegjering, til oppbyggelse av Kristi legeme” (Ef 4,12). Gjennom det skal menigheten som helhet vokse ”sin vekst som legeme til sin oppbyggelse i kjærlighet” (Ef 4,16).

Målet for hyrdenes tjeneste for den enkelte i menigheten er ”å fremstille hvert menneske fullkomment i Kristus” (Kol 1,28).

Eldsterådet engasjerer medlemmer til de forskjellige ledertjenester som de aktuelle behov gjør ønskelige til enhver tid. Eldsterådet har rett til å kalle hyrder og lærere, og avsette lærere som forkynner eller lever i strid med Skriftens ord.

Underskrifter fra et flertall i eldsterådet forplikter menigheten juridisk. Større økonomiske forpliktelser utover budsjettet skal normalt framlegges på medlemsmøtet.

§ 7 – Medlemskap

Kristkirken tar opp i fullt medlemskap med alle kirkelige rettigheter alle som har fylt 15 år, er døpt med kristen dåp, bekjenner tro på Jesus Kristus som Frelser og Herre, og ønsker slikt medlemskap. Der må ikke være noe i lære eller liv som er i strid med denne bekjennelse til Jesus Kristus. Flertallet i eldsterådet har myndighet til, etter grundige samtaler med vedkommende, å ekskludere personer som medlemmer (evt. føre over i begrenset medlemskap) de som ikke lever i tråd med Guds Ord. Dersom vedkommende er med i eldsterådet, har vedkommende ikke stemmerett i saken.

Stemmerett i medlemsmøter mistes etter ett år når et medlem uten gyldig grunn holder seg borte fra regelmessig deltakelse i menighetens gudstjenesteliv. Rettighetene kan oppnås på ny når vedkommende igjen deltar aktivt i menighetens liv. Stemmerett for nye medlemmer oppnås etter et halvt år med fullt medlemskap.

Videre skrives barna inn i medlemskap ved dåp, barnevelsignelse eller når foreldrene ønsker det. Minst en av foreldrene må være fullt medlem av Kristkirken. De må selv velge ved nådde 15 år om de vil opptas i fullt medlemskap.

Andre som tilhører menigheten kan føres i begrenset medlemskap uten stemmerett.

§ 8 – Tilsyn og nettverk

Kristkirken søker å knytte til seg en moden kristen som nyter tillit og har demonstrert lederevner og sunn dømmekraft i åndelige spørsmål til å føre tilsyn med eldsteråd og menighet.

Kristkirken ønsker helst å slutte seg sammen i et nettverk med andre menigheter. Nettverket bør bestå av selvstendige grupper eller menigheter som på fritt grunnlag samarbeider om oppgaver og tiltak som fremmer menighetenes liv og tjeneste. Kristkirken Ålgård vil uansett nettverktilknytning være en selvstendig menighet.

§ 9 - Forandringer av forfatningen

Et flertall av eldsterådet kan be om tilslutning på medlemsmøte til forandringer av forfatningen. Forandringer kan foretas med simpelt flertall på medlemsmøte og 2/3 flertall på nytt medlemsmøte minst 1 måned senere. Forandringer i lærespørsmål må ha et samlet eldsteråd bak seg.

Ovenstående forfatning for Kristkirken Ålgård er gjeldende fra den 17.november 2008 og underskrevet av eldsterådet.

Sven Opstad

Sverre Krogedal

Skjalg Edland

Tom Børge Frøvik

Andre bestemmelser og kommentarer

Eldstevalg

Ved valg av eldste skal en bruke pastoralbrevens beskrivelse av kvalifikasjoner som utgangspunkt - se 1 Tim 3,1-7 og Tit 1,5-9. Kandidater til eldstevalg gjøres også oppmerksom på beskrivelsene i Apg 20,17-35 og 1 Pet 5,1-4.

For å verne menighetens identitet, må en eldste kunne identifisere seg med menighetens grunnholdninger slik de er uttrykt i forfatningen, og Danvers-erklæringen om bibelske manns- og kvinneroller. (Se vedlegg). Aktuelle kandidater til eldste må kunne anerkjenne både troendes dåps syn og et barnedåps syn. Dette medfører at det ikke blir praktisert gjendåp.

Kandidater til eldste fremmes av det sittende eldsteråd etter bønn og grundige samtaler med den/de det gjelder. Målet er å finne de menn som Gud har utrustet og gitt menigheten til denne tjenesten. Det legges ikke frem navn på flere enn de som skal velges. Valg skjer i medlemsmøte, og den/de som er valgt ordineres til sin tjeneste. Valget gjelder prinsipielt for livstid, men en eldste trer normalt ut av rådet ved fylte 67 år. Hvis et medlem av eldsterådet blir vurdert til ikke lenger å fungere i tjenesten kan et flertall av eldsteråd be om tilslutning fra medlemsmøte etter gjeldende stemmereglene om fratredelse fra tjenesten.

En eldste som finner at han ikke lenger kan fungere i tjenesten, kan etter eget ønske løses fra den ved beslutning i eldsterådet. En eldste som finner at hans utrustning kommer bedre til sin rett i en annen tjeneste, løses fra sin tjeneste som eldste og settes inn i annen tjeneste. En eldste som flytter fra menigheten, løses også fra tjenesten. Ny inntreden i tjenesten kan bare skje etter nytt valg i medlemsmøte.

Ledelse

Vi tror at ledelsen i en menighet ikke er overgitt av Gud til én person, men til et kollektiv av ledere, eldsterådet. Vi tror det er usunt med en fullstendig demokratisering slik det er tendenser til i Den Norske Kirke, og at det er like usunt med den suverene pastor slik det skjer i andre sammenhenger.

Eldsterådets medlemmer (pastorer og eldste) er i prinsippet likestilt, men dog slik at alle frivillig underordner seg hverandre. Alle avgjørelser i rådet bør skje ved consensus. På samme tid er det naturlig at én av rådets medlemmer leder det som den første blant likemenn.

Alle større avgjørelser bør forelegges medlemsmøtet. Det holdes regelmessige menighetsmøter for å drøfte menighetens liv og tjeneste.

I praksis skjer mye av ledelsen gjennom forkynnelsen. Det er den som trekker opp linjer og visjoner for det vi tror er Guds vilje og vei for menigheten.

Dåps syn og dåps praksis

Menigheten holder fast ved et luthersk dåps syn fordi den finner dette vel begrunnet i Skriften. Samtidig ser vi at det også er fullt mulig å komme til et troendes dåps syn.

Alle mennesker, inkludert små barn, er født inn i den syndige menneskeslekt og trenger å få del i frelsen i Kristus (Sal 51,7; Rom 3,23).

Dåpen er til syndenes forlatelse (Apg 2,38).

Dåpen betyr forening med Kristus i Hans død, begravelse og oppstandelse (Rom 6,3-5; Kol 2,12).

Dåpen betyr å bli ikledd Kristus (Gal 3,27).

Alle mennesker trenger dåpen.

Dåp og tro hører sammen til frelse (Mark 16,16; Gal 3,26-27). Vi tror den grunnleggende tro er tillit til Gud, og den kan skapes i det lille barnet like så vel som Gud kunne fylle det med sin Ånd fra mors liv (Luk 1,15). Men troen er ikke en død ting. Den er levende og må næres. Derfor er dåpen til ingen nytte der den ikke følges opp med Guds ord og bønn. Etter som barnet vokser til og blir bevisst, skal også troen fylles med bevisst innhold. (Se for øvrig avsnitt om barnas åndelige liv).

Dåpsbetingelser: Barn kan døpes når minst én av foreldrene er praktiserende kristen og tilhører menigheten i fullt medlemskap og er innforstått med de plikter en påtar seg som kristne oppdragere.

Voksne og større barn døpes straks de er kommet til tro og bekjenner tro på Jesus som Frelser. Dåp av voksne innebærer opptakelse i menigheten.

Dåpsform: Dåp skjer normalt ved neddykking. Men siden vi holder fast ved at det ikke er mengden av vann, men Guds ord og løfte som gjør dåpen til en gyldig dåp, gir vi også mulighet for dåp ved overøsning.

For det første: dåpen heter på gresk "baptismos", på latin "mersio". Betydningen er her at man dukker noe helt ned i vann, slik at vannet går sammen over. Og selv om det mange steder ikke lenger er vanlig ved dåpen å senke barna helt ned i vann og dukke dem under, men heller bare stenke vann over dem med hånden fra døpefonten - så skulle det

dog skje på den første måten. Ut fra ordlyden i ordet "dåp" ville altså det rette være at man døpte ved å senke barnet eller den som skal døpes helt ned i vann, og så trakk vedkommende opp igjen. Også på tysk kommer ordet "Taufe" [dåp] uten tvil av ordet "Tiefe" [dyp], slik at man senker det man dører dypt ned i vann. En slik ordforklaring krever også selve dåpens mening, for den innebærer jo at det gamle menneske, født i synd av kjød og blod, skal druknes fullt og helt ved Guds nåde, som vi skal høre. Man bør derfor ta denne dåpens mening på alvor, og også gi den et riktig og fullkomment ytre tegn. (Martin Luther: En preken om dåpens hellige sakrament).

Grunner til å bruke neddykking:

1. Det illustrerer dåpens innhold best.
2. Dåp ved neddykking ser ut til å ha vært det normale i den første kristne tid, overøsning som nødløsning. Neddykking brukes fremdeles i den ortodokse kirke. Her i landet var det vanlig før og ble antakeligvis avskaffet på grunn av helsefaren i uoppvarmede kirker.
3. Dåp ved neddykking fjerner et av anstøtene mellom baptistiske og lutherske kristne.

Dåp og medlemskap: Ingen kan opptas i fullt medlemskap i menigheten uten å være eller bli døpt. Medlemskap krever ikke tilslutning til menighetens dåpssyn. (Eldstetjenestens karakter krever at de eldste identifiserer seg med eller anerkjenner menighetens dåpssyn, men vi vil ikke sette andre grenser for medlemskap enn Skriften setter).

Barnas åndelige liv

Vi tror at våre barns åndelige liv er av like stor verdi for Gud som de voksnes. Å ta barnet på alvor betyr også å ta dets synd på alvor (Sal 51,7; Rom 3,23), og gi det del i det nye livet i Kristus Jesus ved dåp og håndspåleggelse.

Når der gjelder barnets liv, brukte Jesus barnet som forbilde når det gjelder å ta imot Ham og hvem som er stor i himmelriket (Mat 18,1-4). Han la også avgjørende vekt på hvordan vi tar imot barn og lærer dem (Mat 18,5-6).

Vi ser det rett å døpe eller velsigne barn i en kristen familie- og menighetssammenheng (se avsnitt om dåp). Fordi tro helt grunnleggende er tillit til og en gave fra Gud, regner vi barna som troende. De er forenet med Kristus som person og med Hans død og oppstandelse, ikledd Ham og gjort til disipler.

Oppdragelse og opplæring: Den fremste oppgaven for foreldre og menighet i forhold til barna er å fylle det de som de alt har fått med bevisst innhold og gjøre det til en erfart virkelighet. Likesom barnets tillit til mor og far begynner før det er en bevisst opplevelse, begynner troens liv før det fylles med bevisst innhold. Men ettersom barnet vokser til blir forholdet til mor og far bevisst. På samme måte skal troens forhold til Gud fylles med bevisst innhold. Frelsen går forut for den bevisste frelsesopplevelse. Ved kontinuerlig, oftest uformell, opplæring og forbønn fra foreldre og menighet skal barnet lære å kjenne den Herre og Frelser.

Det samme må gjøres gjeldende for Den Hellige Ånds gave. Vi tror at Gud svarer på foreldrenes og menighetens bønn under håndspåleggelsen om Åndens gave. Men ved opplæringen og den stadige forbønn ber vi om at Ånden skal manifestere seg i våre barns liv både ved å gjøre Jesus levende for dem, ved at Åndens frukt vokser frem, og ved at de rustes til tjeneste. Vi vil be med salmisten: "La din gjerning åpenbares for dine tjenere og din herlighet for deres barn" (Sal 90,16).

Vi tror at der barnas gudsliv blir tatt på alvor, vil vi få se at Gud gjør dem til forbilder i lovprisning og takk. "Av småbarns og diebarns munn har du reist et vern for dine motstanderes skyld" (Sal 8,3). Vi tror at barna kan tjene i alle Åndens åpenbarelser (1 Kor 12,7-11). (Se også avsnitt om Åndsutrustning).

I situasjoner der vi har med nyomvendte å gjøre, vil vi ved håndspåleggelse be om at Ånden skal falle på dem. Ved forbønn for våre barn vil vi be om at den Åndens gave som bor i dem, må løses ut og få rom.

Ansvar: Vi tror at primæransvaret for barnas kristne oppdragelse hviler på foreldrene eller de som er i foreldres sted. Menigheten kan ikke overta dette ansvaret, men skal ved sin forbønn og sitt barne- og ungdomsarbeid supplere og støtte foreldrenes tjeneste.

Dåpsforeldre skal finne troende faddere . Minst én av dem bør være aktivt medlem av menigheten. Menigheten kan eventuelt være behjelpelig med å finne egnede personer.

Fadderordningen finnes ikke i Bibelen, men har røtter tilbake til det 2. århundre i kirkens historie. Fadderne skulle være dåpsvitner og overta ansvaret for barnets kristne oppdragelse om foreldrene døde.

Fadderne pålegges å be regelmessig for barnet, besøke hjemmet og oppmuntre foreldrene i deres oppdragergjerning og vise omsorg for familien.

Enslig stand, ekteskap og skilsmisse

Vi vil på samme tid fremholde Bibelens høye vurdering av både den enslige stand (1 Kor 7,32-35) og av ekteskapet. Vi vil fremholde ekteskapet som ukrenkelig og livsvarig (Mat 19,6). Siden ekteskapet ikke er en kirkelig ordning, men en borgerlig, vil vi fremholde at løfter gitt for borgerlig vigselmann er like bindende som de som er gitt for kirkelig vigselmann.

Vi finner at ”hor” er en skilsmissegrunn som kan gi mulighet for gjengifte for den uskyldige part (Mat 19,9). ”Hor” i denne forbindelse forstår vi som fysisk utroskap. Dette er imidlertid ikke automatisk skilsmissegrunn. Vi vil søke å hjelpe partene til oppgjør, tilgivelse og en ny start så sant det er mulig.

Menns og kvinners tjeneste

Et av de store stridsspørsmål i den kristne kirke i vår tid er hvilke tjenester/embeter i menigheten kvinner kan ha.

Om du med høy stemme og med klare utleggelse forkynner hele Guds råd uten det område som Satan i øyeblikket angriper, da forkynner du ikke Kristus selv om du bruker Hans navn. (Martin Luther).

Vi tror det er nødvendig for enhver menighet som ønsker å stå på Skriftens grunn i dagens situasjon, i det minste å kunne svare på spørsmålet om hvordan den vil praktisere lydighet mot 1 Tim 2,11-12: ”En kvinne skal ta imot læren i stillhet, hun skal underordne seg. Jeg tillater ikke en kvinne å opptre som lærer eller være mannens herre, hun skal være i stillhet.”

For oss betyr det at en kvinne ikke kan velges til eldste eller ha hovedansvar for forkynnelse og lære.

Vi ønsker å forkynne menns og kvinners likeverd som skapt i Guds bilde (1 Mos 1,27) og forløst i Kristus (Gal 3,28). Samtidig ønsker vi å ivareta den bibelske grunntanke om forskjell i tjeneste og funksjon og forkynne det. Vi tror at Bibelen åpner et rikt felt for kvinners tjeneste, og vi ønsker å arbeide videre med å tilrettelegge det. Vi tror også at Det nye testamente skiller mellom menns og kvinners diakontjeneste, men vil som en overgang inntil vi har funnet gode former for dette, benytte Den Evangelisk Lutherske Frikirkes ordninger for diakoner.

For medlemskap krever vi ikke noen tilslutning til menighetens syn på tjenstedeling, men vil for å understreke vårt engasjement og menighetens bekjennelse på dette punkt, kreve at eldste kan identifisere seg med The Danvers Statement (Danverserklæringen) av 1988 fra The Council on Biblical Manhood and Womanhood.

Tjeneste og utrustning

Åndsutrustning: Vi tror at Jesus er den som døver med Den Hellige Ånd, at dette er en erfaring som er for enhver troende. Normalt hører erfaringen med til begynnelsen av det bevisste kristenliv. Å bli døpt med den Hellige Ånd er grunnleggende for utrustning til tjeneste. Å bli døpt med Den Hellige Ånd kan i Skriften også kalles å ”få kraft idet den Hellige Ånd kommer over dere” (Apg 1,8), å bli ”ikledd kraft fra det høye” (Luk 24,49) eller å bli ”fylt med Den Hellige Ånd” (Apg 2,4). Det siste uttrykket brukes også om gjentatte erfaringer av å bli utrustet ved Ånden (Apg 4,31).

Nådegaver: Vi tror at nådegaver er utrustning til spesifikk tjeneste gitt ved Den Hellige Ånd, og at Det nye testamente under dette begrepet samler flere kategorier av gaver.

De åndelige gaver, slik de er skildret i 1 Kor 12,7-11, er primært Åndens åpenbarelser eller manifestasjoner. De kan åpenbares gjennom hver enkelt etter som Ånden vil i den aktuelle situasjonen til det som er gagnlig for menighetens oppbyggelse. De er altså ikke en permanent, men situasjonsbestemt utrustning. 1 Kor setter dem inn i gudstjenestesammenheng, mens Apg viser dem også i funksjon i en misjonssammenheng. Fremst blant disse i menighetens gudstjenesteliv er profetisk tale (1 Kor 14,1; se også Apg 2,17-18).

Nådegaver, slik ordet brukes i Rom 12,4-8; 1 Kor 12,28-30; 1 Pet 4,10-11, er utrustning til permanent tjeneste, forskjellig for hver enkelt kristen etter den plass Herren har gitt ham/henne på legemet. Skriften viser oss at hver enkelt kristen har fått minst én slik gave som svarer til den ”gjerning” (Rom 12,4) han/hun skal ha.

Kristi gaver, slik de er skildret i Ef 4,11, er personer den oppstandne Herre gir til sin menighet for at de skal tjene den med Ordet og derved utruste hele menigheten til å gjøre sin gjerning til oppbyggelse. Vi tror at alle de fem ”embetene” skal finnes i den kristne menighet inntil Jesus kommer igjen. Vi erkjenner at de tolv apostler og apostelen Paulus hadde en tjeneste som ikke skal gjentas, men at Herren like fra deres tid har gitt også andre apostler til menigheten. Vi erkjenner at ingen profeti og profetisk tjeneste i den nye pakt er ufeilbarlig, og de derfor skal prøves. Vi tror at ”hyrder og lærere” regnes som én gruppe med litt forskjellig betoning av to sider av den eldstegjerning Han har innsatt i menigheten.

Vi regner med at der kan være en kontinuitet mellom åpenbaringsgavene og de permanente gaver slik at den som ofte brukes i en av åpenbaringsgavene, kan få sin tjeneste i den. Men vi forstår det slik at Kristi gaver beror på et direkte kall fra Herren (det indre kall) og anerkjennelse fra den troende menighet (det ytre kall).

Idealet er en Åndsutrustet og tjenende menighet der alle medlemmene tjener i kraft av den/de gaver de er gitt til oppbyggelse av menigheten. ”Ettersom enhver har fått en nådegave, så tjen hverandre med den som gode husholdere over Guds mangfoldige nåde” (1 Pet 4,10).

Opplæring

Til tross for at den avgjørende forutsetning for alt kristent liv og all kristen tjeneste er forholdet til Jesus og utrustningen ved Hans Ånd, tror vi det er viktig med opplæring. Den allmenne opplæring skjer gjennom den regelmessige forkynnelse i menighetens forsamling. Men i tillegg til det ser vi et behov for mer opplæring gjennom kurs og seminarer.

Siktemålet er ikke å gi teoretisk kunnskap, men kunnskap som forvandler liv og dyktiggjør til tjeneste. Derfor vil vi søke å gjøre veien fra teoretisk opplæring til praksis så kort som mulig. Vi vil også legge til rette for muligheter til å prøve seg i forskjellige tjenester.

Planen bør omfatte både kurs med grunnleggende innføring i det kristne liv, i bibelkunnskap og -bruk, i sentrale kristne sannheter, kurs som veileder til kristen holdning i samlivsspørsmål (ekteskapskurs, barneoppdragelse), og kurs som dyktiggjør til de forskjellige tjenester i menigheten (diakoni, sjelesorg, veiledertjeneste, evangelisering, barne- og ungdomsarbeid, lovsangstjeneste osv).

Kristen enhet - praktiske konsekvenser

Den grunnleggende kristne enhet er gitt. Den skapes ikke av mennesker, men av Guds Ånd. Paulus formaner oss til å legge vinn på "å bevare Åndens enhet i fredens sambånd", og han beskriver det som binder sammen: "Det er ett legeme og én Ånd, likesom dere og ble kalt med ett håp i deres kall. Det er én Herre, én tro, én dåp, én Gud og alles Far, Han som er over alle og gjennom alle og i alle" (Ef 4,3-6).

Men i fortsettelsen viser han at dette er utgangspunktet for en oppbyggelse frem mot ytterligere enhet. Han taler om "oppbyggelse av Kristi legeme, inntil vi alle når fram til enhet i tro på Guds Sønn og i kjennskap til Ham, til manns modenhet, til aldersmålet for Kristi fylde" (Ef 4,12-13, vers 14 synes å markere at dette har med lære å gjøre). Vi slutter oss til J. David Pawsons summering:

Vi skal altså bevare Åndens enhet inntil vi når enhet i tro. Læremessig enighet er målet, ikke basis, for enhet. Vi starter med Åndens samfunn (koinonia) og bygger på det fundamentet en moden forståelse av tro på og kjennskap til vår felles Herre. (Pawson: Fourth Wave, s. 74-75).

Vi formaner altså til å akseptere som kristne alle som har fått Guds Ånd. (Apg 10,47). Mot dette må vi, som Pawson også gjør, ta med de mange advarslene mot falske profeter og lærere og deres forvrengninger av evangeliet:

Sannhet og kjærlighet hører sammen (Ef 4,15). De troende skal "stride for den tro som én gang for alle er blitt overgitt de hellige" (Jud 3). Enhver som forvrenger evangeliet, skal forbannes (Gal 1,9), og skal ikke vises gjestfrihet (2 Joh 7-11). Kirken ødelegges lettere av indre perversjon enn av ytre forfølgelse.

Løsningen på denne spenningen ligger i å trekke en fast delelinje mellom fellesskap og tjeneste. Det er en delikat balanse som krever åndelig sensitivitet. Den involverer å akseptere noen som medtroende, men ikke akseptere dem som lærere. Denne diskrimineringen må forklares i kjærlighet. Hvis ikke, vil den raskt misforstås. (Pawson, s. 75).

Vi tror at Pawsons konklusjoner og distinksjon er riktige. Det er likevel ikke mulig på dette grunnlaget å sette opp strikte regler som kan anvendes i et hvert tilfelle. Men vi tror dette i alle fall bør få følgende praktiske resultater:

Medlemskap og lederskap: Grensen for medlemskap bør være vid: Kristen dåp (den nytestamentlige inngangsport til kristenliv), bekjennelse av Jesus som Frelser og Herre, og et liv som ikke benekter bekjennelsen. Vrang lære kan bare bli hindring der den er kvalifisert (ikke resultat av uvitenhet eller umodenhet) og går på sentrale dogmer (Kristologi og soteriologi). Fellesskapets grenser bør være vide. (Se avsnitt om dåp og medlemskap).

De snevrere grenser bør settes ved lederskap. Derfor må eldste identifisere seg med hele menighetens læremessige grunnlag. Det bør drøftes videre hvor stor læremessig konformitet det bør kreves av andre ledere. Men vi forventer full lojalitet av alle ledere. Ingen må i sin ledergjerning undergrave menighetens identitet.

«DANVERS-ERKLÆRINGEN» («The-Danvers-Statement»)

«Danvers-erklæringen» ble utarbeidet av en gruppe evangeliske ledere på et møte i «Council for Biblical Manhood and Womanhood» («Rådet til fremme av bibelsk syn på mann og kvinne») som ble holdt i Danvers, Massachusetts, USA, i desember 1987. Den ble første gang offentliggjort i sin endelige form av CBMW i november 1988, i Wheaton, Illinois, USA.

Begrunnelser

Vi har funnet det nødvendig å komme med denne erklæringen idet vi har sett på følgende trekk i dagens utvikling, som vi betrakter med dyp bekymring:

1. Den utbredte usikkerhet og forvirring i vår kultur med hensyn til forskjellene mellom menns og kvinners vesen, og måten de utfyller hverandre på.
2. De tragiske følger som denne forvirringen har fått når det gjelder å veve det mønster som Gud har bestemt for ekteskapet, gjennom de vakre og ulike tråder som menns og kvinners vesen består av.
3. Den økende propaganda for feministisk likestillingsideologi, og de medfølgende forvrengninger eller ignorering av den lykkelige harmoni som Bibelen skildrer for oss av forholdet mellom den kjærlige og ydmyke lederrolle som utøves av frelste ektemenn, og den kloke og frivillige støtte til dette lederskap som ytes av frelste hustruer.
4. Den utbredte uklarhet med hensyn til verdien av morsrollen, arbeidet i heimen, og de mange oppgaver som historisk sett er blitt utført av kvinner.
5. De stadig stigende krav om godkjennelse av seksuelle forbindelser som i Bibelen og tidligere i historien er blitt betraktet som illegitime og perverse, og økningen i pornografisk framstilling av menneskets seksualitet.
6. Den kraftige økningen av tilfelle med fysisk og følelsesmessig mishandling i familien.
7. Framveksten i kirken av lederskapsroller for menn og kvinner som ikke er i samsvar med Bibelens lære, og som gir seg negative utslag ved at bibeltro vitnesbyrd blir lammet.
8. At det blir stadig mer vanlig og at det blir godtatt med tolkingsmessige krumspring som har til hensikt å omtolke det som åpenbart er den klare mening i Bibelens ord.
9. Den medfølgende trussel mot Bibelens autoritet, i og med at Skriftens klarhet blir forkastet, og at adgangen til Bibelen blir stengt for vanlige mennesker og begrenset til den snevre krets av eksperter på bibeltolking.
10. Den tydelige tilpassing som en bak dette merker hos en del av de kristne til tidens ånd, på bekostning av radikal og livskraftig bibelsk identitet, som ved Den Hellige Ånds kraft skulle forandre vår åndelig syke kultur istedenfor å gjenspeile den.

Formål

Vi er klar over at vi selv er syndige og feilende mennesker, og benekter ikke at mange som er uenige i våre overbevisninger, er sanne evangeliske kristne. Likevel kjenner vi oss drevet ved de observasjoner vi har nevnt ovenfor, og ved håpet om at det edle bibelske syn på at menn og kvinner utfyller hverandre, ennå må nå til hjertet på den kristne menighet. Derfor har vi engasjert oss for følgende formål:

1. Å studere og sette fram Bibelens syn på forholdet mellom menn og kvinner, særlig i heimen og i den kristne forsamling.
2. Å fremme utgivelsen av vitenskapelig og popularisert materiale som gir uttrykk for dette synet.
3. Å oppmuntre den vanlige kristne til å studere og ha tillit til Skriftens lære, spesielt med tanke på spørsmålet om forholdet mellom menn og kvinner.
4. Å oppmuntre til overveid og klok anvendelse av det bibelske syn på de områder av livet der det gjelder.
5. Derved ønsker vi
 - å bringe legedom til personer og forhold som er skadet av en ufullstendig oppfatning om Guds vilje angående menns og kvinners vesen,
 - å hjelpe både menn og kvinner til å erkjenne deres fulle mulighet til tjeneste gjennom en sann forståelse og praktisering av de roller Gud har gitt dem,
 - og å fremme evangeliets utbredelse blant alle folk, ved å oppfostre et bibelsk helhetssyn i forhold som kaller på oppmerksomheten fra en ødelagt verden.

Bekreftelser

På grunnlag av vår forståelse av hva Bibelen lærer, bekrefter vi følgende:

1. Både Adam og Eva ble skapt i Guds bilde, like overfor Gud som personer, og forskjellige i deres vesen som kvinne og mann.
2. Forskjeller i mannlige og kvinnelige roller er bestemt av Gud som en del av skapelsens orden, og skulle finne et ekko i alle menneskers hjerte.
3. Adams stilling som «hode» i ekteskapet ble fastsatt av Gud før syndefallet, og er ikke en følge av synden.
4. Syndefallet innførte forvrengninger av forholdet mellom menn og kvinner.
 - I heimen er det blitt en tendens til at ektemannens kjærlige og ydmyke lederrolle blir erstattet av herskesyke eller av likegyldighet, og hustruens kloke og frivillige underordning av opprør eller av slavisk underdanighet.
 - I kirken gjør synden at menn blir tilbøyelige til verdslig trang etter makt eller til å trekke seg unna åndelig ansvar, og at kvinner blir tilbøyelige til å nekte å godta begrensning i deres roller eller til å la være å bruke sine gaver i de rettmessige tjenesteoppgaver.
5. Det er klart at Det gamle testamente, på linje med Det nye testamente, understreker at like høy verdi og ære er av Gud tillagt rollene til både menn og kvinner. Både Det gamle og Det nye testamente bekrefter samtidig prinsippet om mannens funksjon som «hode» i familien og i det kristne fellesskap.
6. Frelsen i Kristus har som mål å fjerne de forvrengninger som ble innført ved syndens forbannelse.
 - I familien skulle ektemenn gi avkall på undertrykkende eller egoistisk lederskap, og vokse i kjærlighet til og omsorg for deres hustruer. Likeså skulle hustruer gi avkall på å gjøre motstand mot deres menns autoritet, og de skulle vokse i frivillig, glad underordning under deres menns lederskap.
 - I kirken gir forløsningen i Kristus menn og kvinner like stor del i frelsens velsignelser. Likevel er noen ledende og undervisende roller i kirken forbeholdt menn.
7. På alle livets områder er Kristus den overordnede autoritet og veileder for menn og kvinner, slik at ingen jordisk underordning - i heimen, religiøse forhold eller i samfunnslivet - kan noensinne innebære et mandat til å følge en menneskelig autoritet i noe som er syndig.
8. For både menn og kvinner må aldri en indre følelse av kall til tjeneste benyttes til å sette til side de bibelske retningslinjer for spesielle oppgaver. Det Bibelen lærer, skulle i stedet forbli den autoritet som vår subjektive oppfatning av Guds ledelse prøves på.
9. Halvparten av verdens befolkning er utenfor rekkevidde av evangelisering fra sine egne landsmenn; utallige fortapte mennesker bor i samfunn der evangeliet er kjent; mange lider under påkjenninger og nød i sykdom, underernæring, heimløshet, analfabetisme, uvitenhet, alderdom, avhengighet av rusmidler, kriminalitet, fengsling, psykiske plager og ensomhet. Med tanke på alle slike behov er det ingen mann eller kvinne som kjenner et kall fra Gud til å gjøre hans nåde kjent gjennom ord og gjerning, som behøver å leve uten å kunne utføre en fullverdig tjeneste til Kristi ære og til beste for en fallen verden.
10. Vi er overbevist om at fornektelse eller ignorering av disse prinsippene vil føre til stadig mer ødeleggende følger i våre familier, våre menigheter, og i samfunnet som helhet.

Den Apostoliske Trosbekjennelsen (ca 400 e.Kr.)

Jeg tror på Gud Fader, den allmektige, himmelens og jordens skaper.

Jeg tror på Jesus Kristus, Guds enbårne Sønn, vår Herre, som ble unnfanget ved Den Hellige Ånd, født av jomfru Maria, pint under Pontius Pilatus, korsfestet, død og begravet, før ned til dødsriket, stod opp fra de døde tredje dag, før opp til himmelen, sitter ved Guds, den allmektige Faders høyre hånd, skal derfra komme igjen for å dømme levende og døde.

Jeg tror på Den Hellige Ånd, en hellig, alminnelig kirke, de helliges samfunn, syndenes forlatelse, legemets oppstandelse og det evige liv.

Den Nikenske Trosbekjennelsen (år 381 e.Kr.)

Vi tror på en Gud, den allmektige Far, som har skapt himmel og jord, alt synlig og usynlig.

Vi tror på en Herre, Jesus Kristus, Guds enbårne Sønn, født av Faderen før alle tider, Gud av Gud, lys av lys, sann Gud av sann Gud, født, ikke skapt, av samme vesen som Faderen. Ved ham er alt blitt skapt. For oss mennesker og til vår frelse steg han ned fra himmelen, og ved Den Hellige Ånd og av jomfru Maria ble han menneske av kjøtt og blod. Han ble korsfestet for oss under Pontius Pilatus, led og ble begravet, oppstod den tredje dag etter skriftene og før opp til himmelen, sitter ved Faderens høyre hånd, skal komme igjen i herlighet for å dømme levende og døde, og hans rike skal være uten ende.

Vi tror på Den Hellige Ånd, som er Herre og gjør levende, som utgår fra Faderen og Sønnen, tilbes og æres sammen med Faderen og Sønnen, og som har talt gjennom profetene. Vi tror på en hellig, allmenn og apostolisk kirke. Vi bekjenner en dåp til syndenes forlatelse og venter de dødes oppstandelse og et liv i den kommende verden.

Luthers lille katekisme

Første parten - Budene:

Første budet: Du skal ikke ha andre guder enn meg.

Det er: Vi skal frykte og elske Gud over alle ting og lite fullt og fast på ham.

Andre budet: Du skal ikke misbruke Guds navn.

Det er: Vi skal frykte og elske Gud, så vi ikke bruker hans navn til å banne og sverge, men kaller på Gud i all nød, ber, lover og takker.

Tredje budet: Du skal holde hviledagen hellig.

Det er: Vi skal frykte og elske Gud, så vi ikke forsømmer samlingen om Guds ord, men holder Ordet hellig, gjerne hører og lærer det.

Fjerde budet: Du skal hedre far og mor, så det går deg godt og du får leve lenge i landet.

Det er: Vi skal frykte og elske Gud, så vi ikke setter oss opp mot foreldrene våre eller andre som Gud har satt over oss, men viser dem ære, elsker og lyder dem.

Femte budet: Du skal ikke slå ihjel.

Det er: Vi skal frykte og elske Gud, så vi ikke skader vår neste på hans legeme eller gjør ham noe ondt, men hjelper ham når han er i nød.

Sjette budet: Du skal ikke bryte ekteskapet.

Det er: Vi skal frykte og elske Gud, så vi lever et rent liv i tanker, ord og gjerninger. Ektefolk skal elske og ære hverandre.

Sjuende budet: Du skal ikke stjele.

Det er: Vi skal frykte og elske Gud, så vi ikke tar penger eller gods fra vår neste eller narrer noe fra ham, men hjelper ham til å berge sin eiendom og bedre sine kår.

Åttende budet: Du skal ikke lyve.

Det er: Vi skal frykte og elske Gud, så vi ikke lyver på vår neste, ikke sviker ham eller taler ondt om ham, men unnskylder ham, taler vel om ham og tar alt i beste mening.

Niende budet: Du skal ikke begjære din nestes eiendom.

Det er: Vi skal frykte og elske Gud, så vi ikke med list trakter etter vår nestes arv eller eiendom eller prøver å ta noe fra ham med knep, men hjelper ham så han får ha sitt i fred.

Tiende budet: Du skal ikke begjære din nestes ektemake eller hans arbeidsfolk eller noe som hører din neste til.

Det er: Vi skal frykte og elske Gud, så vi ikke lokker eller truer fra vår neste hans ektemake eller noen som arbeider hos ham, men minner alle om å være trofaste og gjøre sin plikt.

Hva er summen av budene?

Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av hele ditt sinn. Dette er det største og første bud. Men det er et annet som er likeså stort: Du skal elske din neste som deg selv. (Matt. 22,37-39.)

Hva sier Gud om sine bud?

Jeg, Herren din Gud, er en hellig Gud, som hjemsøker synden inntil tredje og fjerde ættledd hos dem som hater meg, men gjør miskunn i tusen ledd mot dem som elsker meg og holder mine bud.

Andre parten - Troen:

Første artikkelen - OM SKAPELSEN

Jeg tror på Gud Fader, den allmektige, himmelens og jordens skaper.

Det er: Jeg tror at Gud har skapt meg og alle skapninger. Han har gitt meg legeme og sjel, forstand og alle sanser. Han holder alt dette ved lag og gir meg hver dag det jeg trenger for å leve. Jeg tror også at han verner meg mot alle farer og vokter meg mot alt ondt. Dette gjør han av bare nåde og faderlig godhet, uten at jeg har fortjent det. For alt dette skylder jeg å takke og love ham, tjene og lyde ham.

Andre artikkelen - OM FRELSEN

Jeg tror på Jesus Kristus, Guds enbårne Sønn, vår Herre, som ble unnfanget ved Den Hellige Ånd, født av jomfru Maria, pint under Pontius Pilatus, korsfestet, død og begravet, fór ned til dødsriket, stod opp fra de døde tredje dag, fór opp til himmelen, sitter ved Guds, den allmektige Faders høyre hånd, skal derfra komme igjen for å dømme levende og døde.

Det er: Jeg tror at Jesus Kristus er sann Gud, født av Faderen fra evighet, og sant menneske, født av jomfru Maria. Han er min Herre, som har gjenløst meg fortapte og fordømte menneske, kjøpt meg fri og frelst meg fra alle synder, fra dødens og djevelens makt, ikke med gull eller sølv, men med sitt hellige, dyre blod og sin uskyldige lidelse og død. Dette har han gjort for at jeg skal være hens egen, leve under ham i hans rike og tjene ham i evig rettferd, uskyld og salighet, liksom han har stått opp fra de døde, lever og regjerer i evighet.

Tredje artikkelen - OM HELLIGGJØRELSEN

Jeg tror på Den Hellige Ånd, en hellig, alminnelig kirke, de helliges samfunn, syndenes forlatelse, legemets oppstandelse og det evige liv.

Det er: Jeg tror at jeg ikke av egen fornuft eller kraft kan tro på Jesus Kristus, min Herre, eller komme til ham. Men Den Hellige Ånd har kalt meg ved evangeliet, opplyst meg, helliggjort meg og holdt meg fast i den sanne tro. På samme måte kaller, opplyser og helliggjør han hele den kristne kirke på jorden og bevarer den hos Jesus Kristus i den felles kristne tro. I denne kristne kirke tilgir han daglig meg og alle troende alle synder. På den ytterste dag skal han vekke opp meg og alle døde og gi meg og alle troende i Kristus et evig liv.

Tredje parten - Fader Vår:

Fader vår, du som er i himmelen.

Det er: Gud innbyr oss her kjærlig til å tro at han er vår rette far og vi hans rette barn, så vi trygt og med full tillit kan be til ham, slik som gode barn ber sine kjære foreldre om noe.

Første bønnen: Helliget vorde ditt navn.

Det er: Guds navn er hellig, og vi ber her at det må bli stort og hellig blant oss. Det skjer når Guds ord blir lært klart og rent, og når vi ærer Guds navn i ord og gjerning og ikke søker ære for oss selv.

Andre bønnen: Komme ditt rike.

Det er: Vi ber her at Gud vil la sitt rike komme til oss og til alle folkeslag, så vi tror Guds ord og lever med ham både her i tiden og siden i evighet.

Tredje bønnen: Skje din vilje som i himmelen så og på jorden.

Det er: Vi ber her at Gud må bøye vår egenvilje, så vi gjør hans vilje med glede og legger alt i vår himmelske Fars hånd. Og vi ber at Gud vil bryte alle onde planer og all ond vilje, så Guds gode vilje skjer på jorden som i himmelen.

Fjerde bønnen: Gi oss i dag vårt daglige brød.

Det er: Vi ber her at Gud hver dag må gi oss og alle det vi trenger, og lære oss å ta imot alt med takk. Med daglig brød mener vi slikt som mat og klær, hus og heim, arbeid og helse, gode naboer og trofaste venner, et godt styre, rett og fred på jorden.

Femte bønnen: Og forlat oss vår skyld, som vi óg forlater våre skyldnere.

Det er: Vi ber her at Gud vil tilgi oss våre synder og ikke for deres skyld si nei til vår bønn. Vi er ikke verd å få noe av Gud, for vi synder daglig og fortjener straff. Derfor ber vi at han vil gi oss alt av nåde. Så vil også vi av hjertet tilgi alle som synder mot oss, og gjøre godt mot dem.

Sjette bønnen: Og led oss ikke inn i fristelse.

Det er: Vi ber her at Gud må verge oss og hjelpe oss, så ikke djevelen, verden og vårt eget kjød får lokke oss til vantro, fortvilelse og andre synder, men at vi må vinne seier og holde fast på seieren.

Sjuende bønnen: Men fri oss fra det onde.

Det er: Vi ber her at vår Far i himmelen vil frelse oss fra alt ondt både på sjel og legeme, og når vår siste time kommer, gi oss å dø salig bort fra denne verden og i nåde ta oss til seg i himmelen.

For riket er ditt, makten og æren i evighet.

Amen.

Amen betyr: ja, det skal skje.

Jeg skal være viss på at min Far i himmelen hører denne bønnen. Han har selv lært oss å be slik og har lovt å høre oss.

Fjerde parten - Dåps-sakramentet:

1. Hva er dåpen?

Dåpen er ikke bare vann. Den er vann som er helliget ved Guds befaling og forent med Guds ord.

2. Hva er Guds ord og befaling om dåpen?

Vår Herre Jesus Kristus sier: "Meg er gitt all makt i himmel og på jord. Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende" (Matt 28,18-20).

3. Hva gang har vi av dåpen?

Dåpen virker syndenes forlatelse, frelser fra døden og djevelen, og gir evig salighet til alle som tror. Dette er Guds ord og løfte.

4. Hvordan lyder Guds ord?

Vår Herre Jesus Kristus sier: "Den som tror og blir døpt, skal bli frelst. Men den som ikke tror, skal bli fordømt" (Mark 16,16)

5. Hvordan kan vann gjøre så store ting?

Vann gjør det ikke, men Guds ord som er forent med vannet, og troen som liter trygt på dette ordet. Uten Guds ord er vannet bare vann og ingen dåp, men med Guds ord er det en dåp, et nådens bad til gjenfødelse ved Den Hellige Ånd.

6. Hvor står det skrevet?

Apostelen Paulus sier: "Gud frelste oss ved badet til gjenfødelse og fornyelse ved Den Hellige Ånd" (Titus 3,5).

7. Hva betyr det å bli døpt med vann?

Det betyr at den gamle Adam i oss skal druknes ved daglig anger og bot, og dø med alle synder og onde lyster, og at et nytt menneske daglig skal stige fram og leve evig for Gud i rettferd og renhet.

8. Hvor står dette skrevet?

Apostelen Paulus sier at ved dåpen ble vi begravd med Kristus, og så skal vi også leve et nytt liv med ham, slik som Kristus ble reist opp fra de døde (Rom 6,4).

Femte parten - Nattverds-sakramentet:

1. Hva er nattverden?

Nattverden er vår Herre Jesu Kristi legeme og blod, som han gir oss i brødet og vinen.

2. Hva sier Guds ord om dette?

"Vår Herre Jesus Kristus, i den natt da han ble forrådt, tok han brødet, takket brøt det, ga sine disipler og sa: Ta dette og et det. Dette er mitt legeme, som gis for dere. Gjør dette til minne om meg!"

Likeså tok han kalken etter aftensmåltidet, takket, ga dem og sa: Drikk alle derav. Denne kalk er den nye pakt i mitt blod, som utgytes for dere til syndenes forlatelse. Gjør dette, så ofte som dere drikker det, til minne om meg."

3. Hva får vi i nattverden?

Det ser vi av disse ordene: "Det gis for dere" og "det utgytes for dere til syndenes forlatelse". Med disse ordene får vi i sakramentet syndenes forlatelse, liv og salighet. For der hvor syndenes forlatelse er, der er også liv og salighet.

4. Hvordan kan det at vi eter og drikker virke så store ting?

Å ete og drikke gjør det ikke. Det som virker, er Jesu ord om sitt legeme og blod. Sammen med brødet og vinen er disse ordene hovedsaken i sakramentet.

5. Hvordan bruker vi nattverden rett?

Vi går til alters med det rette sinn når vi tror disse ordene: "Dette gis for dere" og "det utgytes for dere til syndenes forlatelse". Disse ordene krever hjerter som tror.

Om skriftemål

1. Hva er skriftemål?

Til skriftemål hører to ting: for det første at vi bekjenner syndene våre, for det andre at vi tar imot avløsning eller tilsigelsen av syndenes forlatelse, i Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn.

2. Hvem skal vi bekjenne syndene for?

For Gud skal vi bekjenne alt, også at vi ofte gjør synd som vi selv ikke merker. For presten eller en annen kristen bekjenner vi slikt som tynger samvittigheten og røver vår fred.

3. Hva gagn har vi av skriftemålet?

I skriftemålet får vi hjelp til å prøve oss selv, men framfor alt får vi hjelp til å tro at Gud virkelig har tilgitt oss for Jesu skyld. Det står skrevet: "Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene og rensar oss fra all urettferdighet" (1. Joh. 1,9).

Og til disiplene sine har Jesus sagt: "Dersom dere tilgir noen syndene deres, da er de dem tilgitt" (Joh. 20,23).